

ΠΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ... ΧΩΡΙΣΜΕΝΩΝ

Στην Αμερική κατά την Πρωτοχρονιά, έκτος των άλλων εορτών, γίνεται και μία πολύ πρωτότυπη. Την εορτή αυτή την διοργανούν φιλικωμένοι, οι οποίοι κρατούνται στις φυλακές του Λιντλντ Στήτ της Νέας Υόρκης, γιατί... δεν θέλουν να πληρώσουν τα έξοδα διατροφής των πρώην συζύγων των.

Στην Αμερική, ως γνωστόν, ο σύζυγος που καταδικάστηκε μετά το διαζύγιο να προσφέρει ωρισμένο ποσόν, είτε έφ' άπαξ, είτε υπό τύπον τακτικού επιδόματος στη γυναίκα του και αρνείται να το καταβάλει, καταδικάζεται σε φυλάκιση. Έννοείται ότι μεταξύ των καταδικωμένων αυτών άλλος δεν πληρώνουν γιατί δεν έχουν και άλλοι, πλούσιοι αυτοί, γιατί δεν θέλουν.

Πάντως, επειδή κλείνονται στην ίδια φυλακή όλοι όσοι έχουν εις βάρος των παρόμοιες κατηγορίες, ίδρυσαν έτσι μέσα τη «Λέσχη των... Διατροφικών» και προσλαθούν να περάσουν όσοι μισοί εθιμότερα τις μέρες της φυλακισέως των.

Κατά τις εορτές λοιπόν των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, τα μέλη της Λέσχης που βρίσκονται σε πλήρη απαρτία, συγκαλούν γνησική συνέλευση.

Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως λαβαίνουν το λόγο διάφορα μέλη, τα οποία εκφώνουν φυσικά σφοδρούς φιλικούς κατά του άπληρωτων θεσμού του γάμου και καταφέρονται δραμώτα κατά της συζυγικής ένωσης, κηρυσσόμενοι υπέρ του διαζυγίου.

Κατόπιν αρχίζει καθάνα με τη σειρά του να δηγγείται την ιστορία του και τα αίτια που τον ώδηγησαν στη φυλακή, εξιστορώντας διάφορα διασκεδαστικά ανέκδοτα της περιπέτειας συζυγικής ζωής του.

Επίσης στο μενού του Πρωτοχρονιάτικου γευμάτος των επικρατεί ή ίδια εθιμική διάθεση. Ίδου π. χ.:... πώς ήταν συνταγμένο το περισιτό μενού :

- Κοσμομέ... ανεξαρτησίας.
- Γαλοπούλα ψητή, σάλτσα... χωρισμένη.
- Πατάτες... αντιφαιμενιστικές.
- Διάφορα φρούτα... αντισυζυγικά.
- Ποντίκια... αντιπεθερικά.
- Καφές... ελευθερίας.

Έν γένει διασκεδάζουν τόσο καλά τα μέλη της «Λέσχης των Διατροφικών» κατά τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά, ώστε πολλοί... απόφοιτοι των φυλακών ζητούν κάθε χρόνο κατά τις γιορτές να ξαναπούν μέσα για να γιορτάσουν μαζί με τους... εν διαζυγίω συναδέλφους των.

Τελευταία μάλιστα τα μέλη της «Λέσχης των Διατροφικών» αποφόρισαν να ιδρύσουν μία εταιρεία αλληλοβοηθείας εν περιπτώσει συζυγικών... άτυχημάτων.

Αυτά έχει ή Αμερικανική πρόοδος!...

στία των γαμπρών. Στα Γιάννενα μάλιστα παρατηρήθη μεγαλύτερη κίνηση σχετικά και έγιναν επανειλημμένες απόπειρες προς διακανονισμό των προικιών.

Έτσι στα 1776, αποφασίστηκε από τους έξι προεστούς ή προίκια της πρώτης τάξεως να μὴ υπερβαίνουν τα 180.000 άσπρα σε μερητά και τα 90.000 άσπρα σε αγκάλωντας δηλ. πανικά, άγγεια, χρυσαφικά, άσημικά, ρούχα κ.λ.π. Έννοείται ότι αυτό ήταν το μεγαλύτερο όριο προίκιας και ύπάρχον έφτά άλλες διαβαθμίσεις πιο κάτω.

Επίσης αποφασίστηκε «τά χαρίσματα και τα δάρα να λείψουν παντελώς και από τα δύο μέρη, όμοιος και τα «σταλισμάτα» της Απόκρεω και της Τυρινής και της Λαμπαράς, ήγουν θρνιθες, ψάγια, άρνια κλπ.» «Όσο για την άμοιβή των προσενητών, όρίστηκε να παίρνουν πέντε τοίς έκατόν έπι του ποσού της προίκιας, «άπο τα όποια το μὴ τρίτον να το λαμβάνη ό προσενητής ή οί προσενηταί, τα δὲ λοιπά να δίδονται εις τούς συγγενείς του γαμπρού».

Γιά το ντύσιμο τέλος των γυναικών καθορίστηκαν μέσα στο ίδιο έγγραφο, χρονολογούμενο από τον 18ον αιώνα, τα έξης : «Αί γυναίκες να μὴν έχουν την άδειαν να φορούν εις τα σοκάκια ή την εκκλησίααν άλλο κανένα από τα συνηθισμένα τζοβαίρικά, ειμη μόνον το κερέι και τα σκουλαρίκια και αυτά χωρίς φλουριά, έξόν από τις νύμφες διά μίαν και μόνην φοράν, όταν μετά τον γάμον τας εγγάλουν πρώτην φοράν εις την εκκλησίαν, μετά ταύτα να ακολουθούν και ατέες όσάν ή άλλες».

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Αγαπιόντουσαν από μικρά παιδιά, ό νέος κ' ή κοπέλλα. Τώρα μεγάλωσαν κ' ήταν κακά να παντρευτούν.

Η μάνα όμως δεν ήθελε να παντρώη τη θυγατέρα της κ' ούτ' ό πατέρας ήθελε να δώση γυναίκα στο γιό του. Κι' ό νεός ειπε μία μέρα στην πανώρη άγάτη του :

— Πές μου, άγάτη μου, λεικό μου περισσότερί... Πές μου, σ' άρέσει να πάω εγώ άλλη γυναίκα ; Άφού δὲν σ' άρέσει, έλα μαζί μου, έλα να πάμε στο έρμη δάσος. Έλα να πάμε στο έρμη δάσος του Τυλλέ, όπου δὲν πεταει ποτέ πουλί, όπου δὲν λαλούν ποτέ πουλάκια και τζιτζίκια. Έκει εγώ θα γίνω πλάτανος και συ θα γίνης κοντά μου έλατο λυγερό. Μὲ τον καιρό θα ρθούν οί Ξυλοκότοι με τα τεσκόφια. Θά ρίξουν κάτω τον πρόσινο πλάτανο και μαζί με τον πλάτανο θα ρίξουν και το έλατο το λυγερό. Θά μὰς προιονίσουν σε λεικά σανίδια και θα κάνουνε μ' αυτά κρεββάτια. Ύστερα, άγατημένη μου, θα μὰς βάλλουν κοντά τον ένα στον άλλο, κ' έτσι θάμιαστε πάντα άντάμα, άγατημένη μου, δυν νυκιάτικα κρεββάτια, εγώ κ' έσύ, έσύ κ' εγώ...

Ο ΛΗΣΤΗΣ

Τον κάλεσε μπροστά του ό Τσάρος το ληστή και του ειπε να του φανερώση τους σιντρώφους του.

—Μεγάλε Τσάρε, άποκρίθηκε το παλληκάρι, έλπίδα της φυλής μας, θά σου πώ όλη την άλήθεια. Τέσσερες ήσαν οι σινερόχοι μου στις ληστείες που έκανα. Ό πρώτος ήταν ή νύχτα ή σκοτεινή, ό άλλος τ' άσπασμένο μου μαχαίρι, ό τρίτος το φτεροπόδαφο άλογό μου κ' ό τελευταίος το γυριστό μου τόξο. Τ' άσπασένια μου βέλη μου έφεγγαν και περατούσα. Τι άποφασίζει τώρα ό μεγάλος μας Τσάρος, ή έλπίδα της φυλής μας ;

— Καλός είσαι στην τέχνη σου και Ξερείς να δίνης ώραιες άπαντήσεις, παλληκάρι μου, άποκρίθηκε ό Τσάρος. Γι' αυτό κ' εγώ θέλω να σου χαρίσω ένα δώρο : Ένα σπίτι στη μέση της πλατείας, ένα ψηλό σπίτι με μά σανίδα από πάνω κ' ένα χαλκά στη μέση... Την κρεμάλα!...

ΣΥΨΙΝΑ, ΑΦΕΝΤΗ ΜΟΥ...

Άηδών μου, κελαιδάς και δὲν Ξημέροσε ακόμα. Πάρε το λάλημά μου, χρυσό μου άνδόν, πάρε να μη μου τον Ξυτηνισ.

Έγώ τον κοίμησα μονάχη μου, εγώ ή ζδια θέλω και να τον Ξυτηνω.

Σάν άντατείλει ό ήλιος, θά κατέβω τρέχοντας στον κηπο για να κόψω ένα κλωνί βασιλικό. Κι' άμέσως θά γυρισω κοντά του και θ' άγγίξω μ' αυτό άπαλά τ' ώραό πρόσοπο του.

— Έύτα, αφέντη μου, θά του πώ, Ξύτα, καλέ μου αφέντη... Και θά Ξυτηνω...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ό στρατιώτης κοιμόταν στη σκηνή του κ' ή νύχτα μπήκε να του πη :

— Ήρθα να σε σκελάσω. Θά γίνω ό μπόξας της κόρης που άγαπάς...

Κι' ό στρατιώτης άπάντησε :

— Τώρα έχω τη σημαία μου !

— Σε λίγο μπήκε ό άνεμος και του ειπε :

— Ήρθα να σου δώσω θάρρος. Είμαι ό άναστεναγμός της μάνας σου...

— Πήγαινε, άποκρίθηκε ό στρατιώτης. Τώρα μου άρκει τ' άλλο το της μάχης.

Μπήκε τ' άνεμο και του ειπε :

— Είμαι ή πλάνη των άνεμων.

Κι' ό στρατιώτης άποκρίθηκε :

— Δὲν σε θέλω. Έγώ θά κοιμηθώ τώρα με το θάνατο!...

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Άπάνω από τον τάφο του πολεμιστή στέκονται δυο πουλάκια και μιλούν :

— Μὴν κελαιδάς, λέει το ένα στ' άλλο. Οί πεθαμμένοι αγαπούν τη σιωπή.

Μιλούν άπάνω στον τάφο του πολεμιστή δυο κοπέλλες :

— Μὴν κόβεις τα λουλούδια, λέει ή μια στην άλλη. Στους πεθαμμένους δὲν άπομένουν παρ' αυτά...

Δυο ερωτευμένοι πήγαν και μιλούσαν άπάνω στον τάφο του πολεμιστή :

— Μη με φίλας, λέει εκείνη σ' εκείνον. Θά μὰς Ξηλέψουν οί πεθαμμένοι που μονάχα το φιλι του θανάτου γνωρίζουν...

